

Andrzej Małachowski

XVIII Wrocławskie Dni Duszpasterskie

Wrocławski Przegląd Teologiczny 6/2, 197-198

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

XVIII Wrocławskie Dni Duszpasterskie „»Abba, Ojczy« – w stronę wielkiego jubileuszu 2000”

Organizowane od 18 lat Wrocławskie Dni Duszpasterskie stanowią bezpośrednie przygotowanie do kolejnego roku pracy duszpasterskiej Kościoła w Polsce. Ponieważ na problemach ojcostwa koncentrować się będzie tematyka zbliżającego się roku, dlatego również Wrocławskie Dni Duszpasterskie, które odbyły się od 27 do 29 sierpnia 1998 r. w auli Papieskiego Fakultetu Teologicznego, poświęcone były temu tematowi. To już ostatni rok papieskiej „triady” mającej przygotować nas do Wielkiego Jubileuszu Roku 2000.

W ciągu trzech dni, 27-29 sierpnia, nowa aula Papieskiego Fakultetu Teologicznego we Wrocławiu zapelniła się wybitnymi teologami i duszpasterzami, osobami zakonnymi i świeckimi, a przede wszystkim katechetami. Wybitni teolodzy mogli publicznie wykazać się swoją wiedzą, bowiem do tematu musieli się dobrze przygotować, zaś katecheci podziwiając ich mądrość i erudycję będą mieli już w najbliższym czasie wiele okazji, by w szkole, na katechezie, opowiedzieć prostymi słowami usłyszane tutaj prawdy i przetłumaczyć je na konkret życiowy swoim uczniom.

Wygłoszone wykłady uświadamiały podstawową prawdę, że w szerokim sensie można Boga nazwać ojcem wszystkich ludzi, ponieważ jest On z racji stworzenia, zachowania świata i opatrności Bożej osobową, wszechpotężną, mądrą i miłosierną zasadą świata, a przede wszystkim ludzi, którzy winni są Mu głęboką cześć i którzy powinni być posłuszni Jego prawu. W świecie, w którym dzisiaj żyjemy, zauważa się niebezpieczne pragnienie człowieka, by zbliżyć się do Boga z nadmierną poufałością (bo Bóg jest miłością, jest nieskończenie miłosierny) albo też przeciwnie, utożsamia się Boga z jakąś postacią „superojca”. Stąd też trzeba pamiętać, że w chrześcijańskim sensie Bóg (ściślej: pierwsza Osoba Boska w Trójcy Świętej) jest Ojcem ludzi, ponieważ przez udzielanie się w swojej Boskiej istocie mocą nadprzyrodzonej łaski uczynił ich własnymi dziećmi, ukształtowanymi na obraz swojego Syna, ożywionymi Jego Duchem Świętym.

O ojcostwie Boga, które winno być wzorem ojcostwa w rodzinie mówił J. Em. Kardynał Alfonso Lopez Trujillo, który jest przewodniczący Papieskiej Rady Rodziny w Watykanie.

Wykład o objawieniu Ojcostwa Bożego przez Jezusa Chrystusa wygłosił J. E. bp prof. dr hab. Jan Szłaga, biskup chełmiński, który jest przewodniczącym Rady Naukowej Episkopatu Polski. Dojście do Boga Ojca jest przez Jezusa Chrystusa, bo nikt Ojca nie widział, tylko Chrystus jeden. On jeden powiedział, co jest u Ojca, i On jeden został upoważniony do tego, aby miarodajnie o Bogu mówić. O *zagubionym ojcostwie we współczesnej społeczności – na tropach sierocego społeczeństwa* mówił ks. prof. dr hab. Jan Krucina. Problematykę dogmatyczną ujętą w temat: *Ojciec jako imię własne Boga – Bóg jako Ojciec* przedstawił bp dr Jan Tyrawa. Z wielkim zainteresowaniem wysłuchano ks. prof. dr hab. Romana Rogowskiego, który bardzo trafnie połączył temat Sympozjum z problematyką eklezjologiczną: *Tajemnica*

Ojcostwa Bożego w Kościele – Kościół jako znak udzielającego się Ojcostwa Bożego. Temat tegorocznych Wrocławskich Dni Duszpasterskich nie mógł oczywiście pominąć przymiotu Boga, który najbardziej jest związany z Jego Ojcostwem, na który wskazał Chrystus w zapisie Łukaszym: *Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny.* Wykład na temat: *Bóg Ojciec bogaty w miłosierdzie* wygłosił ks. prof. dr hab. Walerian Słomka z KUL-u. Ks. prof. dr hab. Ignacy Dec, rektor PFT we Wrocławiu, przedmiotem swego wystąpienia uczynił temat: *Odkrywanie Boga i Jego przymiotów przez ludzką myśl. Zaś o praktycznych aplikacjach związanych z ojcostwem* ujętym w temat: „Znaczenie autorytetu – kierowanie, pasterzowanie, towarzyszenie” mówił abp Damian Zimon, arcybiskup metropolita katowicki, który jest przewodniczącym Komisji Episkopatu d/s Duszpasterstwa Ogólnego.

Wykłady mają to do siebie, że trzeba ich wysłuchać. Późniejsze dopowiedzenia i pytania do prelegenta najczęściej mają symboliczny charakter. Aby temu zapobiec, aby była możliwość zaangażowania się indywidualnego w przeżywane treści, w godzinach popołudniowych organizowane są konwersatoria, które wybiera się zgodnie ze swoim zainteresowaniem, i na którym można się samemu szeroko wypowiedzieć. W tym roku przewidziane zostały następujące tematy konwersatoriów: pierwszego dnia: *Powołanie ojca w rodzinie* (kard. Alfonso Lopez Trujillo), *Ojcostwo – poczucie bezpieczeństwa* (ks. dr Andrzej Jagiełło), *Wychowanie do ojcostwa* (ks. dr Stanisław Paszkowski), *Ojciec duchowny w Kościele – diecezja, parafia, seminarium duchowne* (ks. lic. Aleksander Radecki), *Kryzys ojcostwa w społeczeństwie* (ks. dr Franciszek Głód), „*Kiedy się modlicie, mówcie: »Ojcze nasz«*” (ks. doc. dr hab. Andrzej Siemieniowski). Drugiego dnia: *Mistyka drogą do Ojca* (ks. dr Ryszard Groń), *Bóg Ojciec w liturgii* (ks. dr Stanisław Chomiak), *Bóg Ojciec w katechezie* (ks. dr Janusz Misiewicz), *Bóg Ojciec w literaturze i sztuce* (ks. dr Józef Pater), *Posłuszeństwo i wolność wobec Ojca* (ks. dr Włodzimierz Wołyniec), *Opatrzność Boża czy przypadek?* (ks. dr Janusz Czarny).

O wieczornej porze można było usłyszeć medytacje bardziej niż konferencje. Prowadził je bp prof. dr hab. Kazimierz Ryczan, biskup kielecki. Pierwsza była oparta na relacji: *kapłan – dom*. Słowo „ojciec” można skojarzyć ze słowem „dom”. Dom ma w życiu człowieka bardzo ogromne znaczenie. Z jednej strony budowanie domu, tego zewnętrznego, z cegieł, z drugiej – wewnętrznego, który nosimy w sobie, który budujemy w różnych miejscach. Ojciec tworzy dom, strzeże domu, buduje dom, uczy o domu. Druga konferencja została oparta na relacji: *ojciec – syn*. Ojcostwo wyzwala postawę dziecka. Dziecko jawi się jako ktoś mało samodzielny, jako ktoś bezradny. Późniejsze synostwo łączy się z dojrzałością, odpowiedzialnością, wzajemnym partnerstwem zgodnym ze stanem i godnością. Synostwo uprasza się o osobowe relacje między ojcem a synem. Na kartach Biblii znajdujemy różne obrazy synowskich postaw wobec ojca. Znajdujemy syna zbuntowanego, zagrażającego ojcu, syna dwulicowego, syna marnotrawnego, syna zatracenia. My natomiast jesteśmy synami Bożymi w Chrystusie Jezusie. Ducha swego Syna posłał Ojciec do serc naszych i On woła „Abba – Ojcze”. Dzięki Synowi Bożemu odzyskaliśmy synostwo Boże.

Podczas obrad zwracano uwagę na kryzys ojcostwa we współczesnym świecie. Ubolewano, że współczesne społeczeństwa są „bezojcowskie”, stąd podczas sympozjum starano się wskazać możliwość odbudowania ojcostwa w świecie, w rodzinie, która przeżywa wiele kryzysów.

ks. Andrzej Małachowski